

ความเห็นในการวินิจฉัยคดีส่วนตน
ของ นายอุดมศักดิ์ นิติมนตรี ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

คำวินิจฉัยที่ ๓ - ๔/๒๕๕๗

เรื่องพิจารณาที่ ๖๗/๒๕๕๖

เรื่องพิจารณาที่ ๖๘/๒๕๕๖

วันที่ ๑๒ มีนาคม พุทธศักราช ๒๕๕๗

ประเด็นวินิจฉัย มีประเด็นวินิจฉัยตามคำร้อง ดังนี้

ประเด็นที่หนึ่ง ร่างพระราชบัญญัติให้อำนาจกระทรวงการคลังกู้เงินเพื่อการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานด้านคมนาคมขนส่งของประเทศ พ.ศ. ตราขึ้นโดยถูกต้องตามบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญ หรือไม่

ประเด็นที่สอง ร่างพระราชบัญญัติให้อำนาจกระทรวงการคลังกู้เงินเพื่อการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานด้านคมนาคมขนส่งของประเทศ พ.ศ. มีข้อความขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ หมวด ๘ ว่าด้วยการเงิน การคลัง และงบประมาณ หรือไม่

ความเห็น

ประเด็นพิจารณาว่าศาลรัฐธรรมนูญมีอำนาจรับคำร้องทั้งสองไว้พิจารณาวินิจฉัย หรือไม่ เห็นว่า ประธานสภาผู้แทนราษฎรได้ส่งความเห็นของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร จำนวน ๑๔๖ คน และประธานรัฐสภาได้ส่งความเห็นของสมาชิกรัฐสภา จำนวน ๖๖ คน ประกอบด้วยสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร จำนวน ๑๑ คน และสมาชิกวุฒิสภา จำนวน ๕๕ คน ซึ่งมีจำนวนไม่น้อยกว่าหนึ่งในสิบของจำนวนสมาชิกทั้งหมดเท่าที่มีอยู่ของทั้งสองสภา เห็นว่า ร่างพระราชบัญญัติให้อำนาจกระทรวงการคลังกู้เงินเพื่อการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานด้านคมนาคมขนส่งของประเทศ พ.ศ. มีข้อความขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ หรือตราขึ้นโดยไม่ถูกต้องตามบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญ กรณีจึงต้องด้วยหลักเกณฑ์ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๕๔ วรรคหนึ่ง (๑) ศาลรัฐธรรมนูญมีอำนาจรับคำร้องทั้งสองไว้พิจารณาวินิจฉัย

ประเด็นพิจารณาว่า ร่างพระราชบัญญัติให้อำนาจกระทรวงการคลังกู้เงินเพื่อการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานด้านคมนาคมขนส่งของประเทศ พ.ศ. มีข้อความขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ หมวด ๘ ว่าด้วยการเงิน การคลัง และงบประมาณ หรือไม่

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ ได้มีบทบัญญัติในหมวด ๘ เกี่ยวกับการเงิน การคลัง และงบประมาณ ตั้งแต่มาตรา ๑๖๖ ถึงมาตรา ๑๗๐ เป็นครั้งแรก โดยมีเจตนารมณ์ที่สำคัญ ในการวางรากฐานระบบการเงิน การคลัง และงบประมาณของประเทศ เพื่อกำกับดูแลให้การบริหารจัดการ ด้านการเงิน การคลัง และงบประมาณเป็นไปตามหลักธรรมาภิบาล และให้การใช้งบประมาณของประเทศ มีประสิทธิภาพมากที่สุดเพื่อความเจริญก้าวหน้าและความมั่นคงทั้งด้านเศรษฐกิจและสังคม

ส่วนร่างพระราชบัญญัติให้อำนาจกระทรวงการคลังกู้เงินเพื่อการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน ด้านคมนาคมขนส่งของประเทศ พ.ศ. นั้น มีหลักการสำคัญคือ เพื่อให้มีกฎหมายว่าด้วยการให้อำนาจ กระทรวงการคลังกู้เงินเพื่อการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานด้านคมนาคมขนส่งของประเทศ มีมูลค่ารวมกัน ไม่เกินสองล้านล้านบาท โดยมีเหตุผลสำคัญในการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานคมนาคมขนส่งของประเทศ เพื่อรองรับการขยายตัวของเมืองและการเพิ่มขึ้นของประชากรที่เกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว และรองรับ การขยายตัวด้านเศรษฐกิจการค้าและการลงทุนทั้งในประเทศและระหว่างประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้เพื่อเข้าสู่ประชาคมอาเซียน อันเป็นการเชื่อมโยงฐานการผลิตกับ ฐานการส่งออกระหว่างภูมิภาคต่าง ๆ ของประเทศและประเทศเพื่อนบ้านของไทย เพื่อให้ไทยเป็นศูนย์กลาง ด้านการคมนาคมขนส่งและเป็นจุดเชื่อมโยงการขนส่งในระดับภูมิภาค นอกจากนี้ยังเพิ่มขีดความสามารถ ในการแข่งขันของประเทศ ลดต้นทุนค่าใช้จ่ายในการบริหารจัดการระบบขนส่ง ตลอดจนอำนวยความสะดวก ในการเดินทางของประชาชนในทุกภูมิภาค โดยรัฐบาลกำหนดยุทธศาสตร์การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานดังกล่าว เพื่อตอบสนองเป้าหมายการพัฒนาประเทศทั้งทางด้านเศรษฐกิจและสังคม และสอดคล้องกับนโยบาย ที่รัฐบาลแถลงต่อรัฐสภาและยุทธศาสตร์ของประเทศ โดยร่างพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวมีสาระสำคัญ อันประกอบด้วยบทบัญญัติสองหมวด กล่าวคือ

หมวด ๑ การกู้เงินและการบริหารจัดการเงินกู้ ซึ่งบัญญัติอยู่ในมาตรา ๕ ถึง มาตรา ๑๓ โดยในการกู้เงินนั้นกำหนดให้กระทรวงการคลังโดยการอนุมัติของคณะรัฐมนตรี มีอำนาจกู้เงินบาทหรือ เงินตราต่างประเทศในนามของรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทยมีมูลค่ารวมกันไม่เกินสองล้านล้านบาท เพื่อนำไปใช้จ่ายในการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานด้านคมนาคมขนส่งของประเทศตามยุทธศาสตร์แผนงาน และภายในวงเงินที่กำหนดไว้ในท้ายบัญชีของพระราชบัญญัติ โดยเงินกู้ไม่ต้องนำส่งคลังตามกฎหมาย ว่าด้วยวิธีการงบประมาณและกฎหมายว่าด้วยเงินคงคลัง และวงเงินกู้ การจัดการเงินกู้ และวิธีการเกี่ยวกับ

การกู้เงินในแต่ละปีงบประมาณให้เป็นไปตามที่คณะรัฐมนตรีอนุมัติ โดยเงินได้จากการกู้นี้กระทรวงการคลังอาจนำไปให้กู้ต่อแก่หน่วยงานของรัฐเพื่อนำไปใช้จ่ายในการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานด้านคมนาคมขนส่งของประเทศได้

ส่วนการบริหารจัดการเงินกู้นั้น ในการเบิกจ่ายเงินกู้ การชำระหนี้และการอื่นใดที่เกี่ยวกับการกู้เงินนั้น เป็นอำนาจหน้าที่ของสำนักงานบริหารหนี้สาธารณะที่จะดำเนินการ และในกรณีที่กระทรวงการคลังพิจารณาว่าจะเป็นการประหยัด ลดความเสี่ยงในอัตราแลกเปลี่ยน หรือกระจายภาระการชำระหนี้ กระทรวงการคลังโดยการอนุมัติของคณะรัฐมนตรีมีอำนาจปรับโครงสร้างหนี้เงินกู้ได้โดยวิธีการกู้เงินรายใหม่เพื่อชำระหนี้เดิม แปลงหนี้ ชำระหนี้ก่อนถึงกำหนดชำระ ขยายหรือย่นระยะเวลาการชำระหนี้ ต่ออายุ ซ้ำซื้อคืน หรือไถ่ถอนตราสารหนี้ของรัฐบาล หรือทำธุรกรรมทางการเงินอื่นที่เป็นประโยชน์ต่อการปรับโครงสร้างหนี้เงินกู้

หมวด ๒ การเสนอและการบริหารจัดการโครงการซึ่งบัญญัติอยู่ในมาตรา ๑๔ ถึงมาตรา ๑๙ โดยกำหนดขั้นตอนการเสนอโครงการเพื่อดำเนินการให้เป็นไปตามยุทธศาสตร์และแผนงานซึ่งให้หน่วยงานเจ้าของโครงการจัดทำรายละเอียดการดำเนินโครงการที่สอดคล้องกับยุทธศาสตร์และแผนงานท้ายร่างพระราชบัญญัติเสนอต่อคณะรัฐมนตรีเพื่อพิจารณาอนุมัติการดำเนินโครงการและการจัดสรรเงินกู้เพื่อการดำเนินโครงการตามร่างพระราชบัญญัติ ทั้งนี้หน่วยงานเจ้าของโครงการต้องปฏิบัติตามขั้นตอนของกฎหมายที่จำเป็นต้องดำเนินการก่อนเริ่มโครงการให้ครบถ้วนและต้องมีการเสนอรายละเอียดเกี่ยวกับโครงการต่อสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ สำนักงบประมาณ และกระทรวงการคลังเพื่อพิจารณาก่อนการเสนอความเห็นประกอบการพิจารณาของคณะรัฐมนตรีเพื่ออนุมัติการดำเนินโครงการและการจัดสรรเงินกู้ ซึ่งเป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่คณะรัฐมนตรีกำหนดและเมื่อแผนงานใดได้ดำเนินการเสร็จสิ้นแล้ว ถ้ามีเงินเหลือจ่ายได้กำหนดให้นำส่งคลังเป็นรายได้แผ่นดิน

นอกจากนี้มีการกำหนดให้มีการติดตามและประเมินผลโครงการในทุกๆระดับชั้น กล่าวคือ เจ้าของโครงการต้องรายงานการเบิกจ่ายเงินกู้ของโครงการและผลการดำเนินโครงการต่อกระทรวงเจ้าสังกัดอย่างต่อเนื่องจนสิ้นสุดโครงการ กระทรวงเจ้าสังกัดต้องจัดให้มีระบบการติดตามและประเมินผลโครงการและแผนงาน และรายงานเรื่องต่างๆ ดังกล่าวต่อกระทรวงการคลังตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังกำหนด และให้คณะรัฐมนตรีรายงานการกู้เงินที่กระทำในงบประมาณที่ล่วงมาแล้ว ผลการดำเนินงานและการประเมินผลการดำเนินงานต่อสภาผู้แทนราษฎรและวุฒิสภาทราบภายในหนึ่งร้อยยี่สิบวันนับแต่วันสิ้นปีงบประมาณ และในบัญชีแนบท้ายร่างพระราชบัญญัตินี้มีการกำหนดยุทธศาสตร์ แผนงานและวงเงินงบประมาณตามยุทธศาสตร์ที่เป็นเป้าหมายตามยุทธศาสตร์การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานด้านคมนาคมขนส่งของประเทศตามที่คณะรัฐมนตรีมีมติให้ความเห็นชอบ

มีประเด็นต้องพิจารณาในเบื้องต้นว่า เงินกู้ตามมาตรา ๕ แห่งร่างพระราชบัญญัติให้อำนาจกระทรวงการคลังกู้เงินเพื่อการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานด้านคมนาคมขนส่งของประเทศ พ.ศ. เป็นเงินแผ่นดิน หรือไม่

รัฐธรรมนูญและกฎหมายมิได้กำหนดความหมายของคำว่า “เงินแผ่นดิน” ไว้ จึงต้องพิจารณาตามความหมายของเงินแผ่นดินจากกฎหมายและระเบียบที่เกี่ยวข้อง คือ พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการตรวจเงินแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๔ ได้บัญญัติความหมายของคำว่า “ตรวจสอบ” หมายความว่า การตรวจบัญชี ตรวจการรับ การใช้จ่าย การใช้ประโยชน์ การเก็บรักษา และการบริหารซึ่งเงิน ทรัพย์สิน สิทธิ และผลประโยชน์ของหน่วยงานรับตรวจที่ได้มาจากเงินงบประมาณ เงินนอกงบประมาณ เงินกู้ เงินอุดหนุน เงินบริจาค และเงินช่วยเหลือจากแหล่งในประเทศหรือต่างประเทศอันเนื่องมาจากการปฏิบัติหน้าที่ตามกฎหมายหรือตามวัตถุประสงค์ของหน่วยงานรับตรวจ ทั้งนี้ ไม่ว่าเงิน ทรัพย์สิน สิทธิ หรือผลประโยชน์ดังกล่าวจะเป็นของหน่วยรับตรวจหรือหน่วยรับตรวจมีอำนาจหรือสิทธิในการใช้จ่ายหรือใช้ประโยชน์ ทั้งนี้ เพื่อให้การดังกล่าวเป็นไปตามกฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับ มติคณะรัฐมนตรี และแบบแผนการปฏิบัติราชการอันจะก่อให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุดในการบริหารการเงินของรัฐและเป็นมาตรการป้องกันการทุจริต และให้หมายความรวมถึงการตรวจสอบอื่นอันจำเป็นแก่การตรวจสอบดังกล่าวด้วย นอกจากนี้ ตามหนังสือสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดิน ด่วนที่สุด ที่ ตผ ๐๐๐๔/๐๐๖๙ ลงวันที่ ๖ มกราคม ๒๕๕๗ ซึ่งนางสาวประพิร์ อังกินันท์ รองผู้ว่าการตรวจเงินแผ่นดิน รักษาราชการแทนผู้ว่าการตรวจเงินแผ่นดิน ได้เสนอความเห็นต่อศาลว่า เงินแผ่นดินเป็นเงิน ทรัพย์สิน สิทธิ และผลประโยชน์ต่าง ๆ ที่ไม่ได้เป็นกรรมสิทธิ์หรืออยู่ในความครอบงำหรืออำนาจสั่งการใด ๆ ตามกฎหมายเอกชน แต่เป็นของชาติทั้งชาติเป็นของราชการหรือของรัฐตามพระบรมราโชวาทของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวที่ว่า “เงินแผ่นดินนั้น คือ เงินของประชาชนทั้งชาติ”

และระเบียบการเบิกจ่ายเงินจากคลัง การเก็บรักษาเงินและการนำเงินส่งคลัง พ.ศ. ๒๕๕๑ ที่ตราขึ้นโดยอาศัยอำนาจตามความในพระราชบัญญัติวิธีการงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๐๒ มาตรา ๒๑ (๒) โดยกำหนดไว้ในข้อ ๔ ว่า “เงินรายได้แผ่นดิน” หมายความว่า เงินทั้งปวงที่ส่วนราชการจัดเก็บหรือได้รับไว้เป็นกรรมสิทธิ์ตามกฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับ หรือจากนิติกรรมหรือนิติเหตุและกฎหมายว่าด้วยเงินคงคลัง และกฎหมายว่าด้วยวิธีการงบประมาณบัญญัติไว้ไม่ให้นำไปใช้จ่ายหรือหักไว้เพื่อการใด ๆ และคำว่า “เงินนอกงบประมาณ” หมายความว่า เงินทั้งปวงที่อยู่ในความรับผิดชอบของส่วนราชการ นอกจากเงินงบประมาณรายจ่าย เงินรายได้แผ่นดิน เงินเบิกเกินส่งคืน และเงินเหลือจ่ายปีเก่าส่งคืน

เนื่องจากเงินรายได้ของแผ่นดินมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อกระบวนการบริหารประเทศ เพราะเป็นที่มาของงบประมาณแผ่นดินประจำปีซึ่งจะเป็นตัวกำหนดรูปแบบภารกิจในการบริหารราชการแผ่นดินทุกชนิดทุกประเภทโดยถูกกำหนดอยู่ในรูปของพระราชบัญญัติงบประมาณรายจ่ายประจำปีในเรื่องงบประมาณรายรับของรัฐบาลไทย ซึ่งหมายถึง รายได้ต่าง ๆ ที่รัฐบาลสามารถจัดหามาได้จากแหล่งที่สำคัญ ๆ และมาจากการกักเก็บเงินของรัฐบาล เพื่อนำเงินไปใช้จ่ายในโครงการต่าง ๆ นั้นประกอบด้วย

(๑) รายได้ของรัฐบาล หมายถึง รายได้ที่นำส่งคลังในแต่ละปีงบประมาณซึ่งประกอบด้วย รายได้จากภาษีอากร รายได้จากการขายสิ่งของและบริการ การขายหลักทรัพย์และทรัพย์สินต่าง ๆ ของราชการ เช่น ที่ดินและสิ่งก่อสร้าง รถยนต์ หนังสือราชการ และค่าธรรมเนียมการให้บริการ รายได้จากรัฐพาณิชย์ หมายถึง รายได้จากผลกำไรขององค์กรรัฐบาล หน่วยธุรกิจที่รัฐบาลเป็นเจ้าของ เช่น โรงงานยาสูบ สำนักงานสลากกินแบ่งรัฐบาล และเงินปันผลจากบริษัทที่รัฐบาลถือหุ้นและรายได้อื่น หมายถึง ค่าแสดมปี ค่าฤชากร และค่าปรับต่าง ๆ

(๒) เงินกู้ หมายถึง เงินที่รัฐบาลกู้จากเอกชนและสถาบันการเงินในประเทศหรือต่างประเทศ เช่น กู้จากธนาคารแห่งประเทศไทย หรือสถาบันการเงินทั้งของรัฐและเอกชน เพื่อชดเชยการขาดดุลงบประมาณ โดยวิธีออกตั๋วเงินคลัง พันธบัตรรัฐบาล ตราสารอื่น ๆ หรือทำสัญญากู้ เป็นต้น

(๓) เงินคงคลัง หมายถึง เงินที่เหลือจากการใช้จ่ายในปีก่อน ๆ ซึ่งรัฐบาลเก็บสะสมไว้ในปีที่รายจ่ายสูงกว่ารายได้และรัฐบาลไม่ต้องการก่องหนี่เพิ่ม สามารถนำเงินคงคลังออกมาใช้ได้ ทั้งนี้ต้องเป็นไปตามที่กฎหมายกำหนด

ดังนั้น เงินกู้ที่รัฐบาลได้รับไว้จึงถือได้ว่าเป็นเงินทั้งปวงที่ส่วนราชการจัดเก็บหรือได้รับไว้ เป็นกรรมสิทธิ์ตามกฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับ หรือจากนิติกรรมหรือนิติเหตุ หรือเงินทั้งปวงที่อยู่ใน ความรับผิดชอบของส่วนราชการนอกจากเงินงบประมาณรายจ่าย เงินรายได้แผ่นดิน ซึ่งเงินกู้นี้ ไม่ว่าจะ เป็นเงินรายได้แผ่นดินหรือเงินนอกงบประมาณย่อมเป็นเงินแผ่นดินทั้งสิ้น ซึ่งคำแถลงการณ์ปิดคดี ของนายกิตติรัตน์ ณ ระนอง ตามหนังสือกระทรวงการคลัง ด่วนที่สุด ที่ กค ๐๙๐๐/๒๑๔๓ ลงวันที่ ๒๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๗ แถลงให้ความเห็นว่าเงินกู้ตามพระราชบัญญัติหรือพระราชกำหนดที่ให้อำนาจ กระทรวงการคลังกู้เงินที่ไม่ต้องนำส่งคลัง ตามกฎหมายว่าด้วยวิธีการงบประมาณและกฎหมายว่าด้วยเงินคงคลัง ถือเป็นเงินนอกงบประมาณ ซึ่งสอดคล้องกับความหมายของ “รายรับของรัฐบาล” ประกอบกับเงินกู้ตาม ร่างพระราชบัญญัตินี้ เป็นการกู้เงินในนามรัฐบาลและกระทรวงการคลังเป็นผู้เก็บรักษาเงินกู้นั้นไว้ ซึ่งไม่ว่าเงินกู้นั้นจะเป็นเงินในงบประมาณหรือเงินนอกงบประมาณที่จะต้องนำส่งคลังตามพระราชบัญญัติ วิธีการงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๐๒ หรือไม่ ถือได้ว่าเป็นเงินแผ่นดิน จึงเห็นว่า เงินกู้ตามมาตรา ๕ แห่งร่างพระราชบัญญัติให้อำนาจกระทรวงการคลังกู้เงินเพื่อการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานด้านคมนาคมขนส่ง ของประเทศ พ.ศ. เป็นเงินแผ่นดินตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๖๙ วรรคหนึ่ง

ประเด็นพิจารณาว่า ร่างพระราชบัญญัติให้อำนาจกระทรวงการคลังกู้เงินเพื่อการพัฒนา โครงสร้างพื้นฐานด้านคมนาคมขนส่งของประเทศ พ.ศ. มีข้อความขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๖๙ วรรคหนึ่ง หรือไม่

รัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๖๙ วรรคหนึ่ง บัญญัติให้ การจ่ายเงินแผ่นดินจะกระทำได้อีกเฉพาะ ที่ได้อนุญาตไว้ในกฎหมายว่าด้วยงบประมาณรายจ่าย กฎหมายว่าด้วยวิธีการงบประมาณ กฎหมายเกี่ยวด้วยการ โอนงบประมาณ หรือกฎหมายว่าด้วยเงินคงคลัง เว้นแต่ในกรณีจำเป็นเร่งด่วนรัฐบาลจะจ่ายไปก่อนก็ได้ แต่ต้องเป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กฎหมายบัญญัติ ในกรณีเช่นนี้ต้องตั้งงบประมาณรายจ่าย เพื่อขอใช้เงินคงคลังในพระราชบัญญัติโอนเงินงบประมาณรายจ่าย พระราชบัญญัติงบประมาณรายจ่ายเพิ่มเติม หรือพระราชบัญญัติงบประมาณรายจ่ายประจำปีงบประมาณถัดไป ทั้งนี้ ให้กำหนดแหล่งที่มาของรายได้ เพื่อขอใช้รายจ่ายที่ได้ใช้เงินคงคลังจ่ายไปก่อนแล้วด้วย บทบัญญัติของรัฐธรรมนูญนี้เป็นไปตามหลักการ งบประมาณรายจ่ายมีลักษณะเฉพาะเจาะจง หมายความว่า การจ่ายเงินแผ่นดินย่อมมีขึ้นเพื่อวัตถุประสงค์ ใดอย่างหนึ่งตามที่รัฐสภาได้พิจารณาอนุมัติเงินแผ่นดินส่วนใดที่ได้อนุมัติแล้วย่อมมีผลผูกพัน

ต้องใช้จ่ายไปเพื่อการนั้น ๆ ดังนั้น ในการจ่ายเงินแผ่นดินจะกระทำได้เฉพาะที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติงบประมาณรายจ่ายประจำปีงบประมาณที่ต้องจัดทำทุกปีตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๖๖ ถึงมาตรา ๑๖๘ พระราชบัญญัติวิธีการงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๐๒ และพระราชบัญญัติเงินคงคลัง พ.ศ. ๒๔๙๑ โดยมีวัตถุประสงค์ให้รัฐสภาใช้งบประมาณเป็นเครื่องมือควบคุมในการบริหารราชการแผ่นดินของรัฐบาล และควบคุมให้การใช้จ่ายงบประมาณของรัฐบาลเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ การจ่ายเงินแผ่นดินจึงต้องกระทำเฉพาะที่ได้อนุญาตไว้ในกฎหมายดังกล่าว ก็เพราะเป็นกฎหมายที่ต้องผ่านการพิจารณาของรัฐสภา เพื่อให้ผู้แทนปวงชนได้ตรวจสอบการบริหารงานของฝ่ายบริหารในส่วนที่เกี่ยวกับการใช้จ่ายงบประมาณ ซึ่งสอดคล้องกับหลักการแบ่งแยกอำนาจและการถ่วงดุลอำนาจที่กำหนดให้สภาผู้แทนราษฎรและวุฒิสภามีอำนาจควบคุมการบริหารราชการแผ่นดิน มีระบบตรวจสอบที่ชัดเจนเนื่องจากมีเอกสารประกอบการพิจารณาของรัฐสภา ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๖๗ รวมทั้งมีระบบควบคุมตรวจสอบการใช้จ่ายงบประมาณรายจ่ายภายหลังที่พระราชบัญญัติงบประมาณรายจ่ายประจำปีงบประมาณผ่านรัฐสภาแล้ว โดยการกำหนดการใช้จ่ายเงินตามแผนงานโครงการไว้อย่างชัดเจนตรวจสอบได้

สำหรับ “เงินกู้” ตามร่างพระราชบัญญัติให้อำนาจกระทรวงการคลังกู้เงินเพื่อการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานด้านคมนาคมขนส่งของประเทศ พ.ศ. นั้น เมื่อพิจารณาแล้วว่าการกู้เงินตามร่างพระราชบัญญัตินี้เป็นเงินแผ่นดิน การที่รัฐบาลกู้เงินตามร่างพระราชบัญญัตินี้ จึงก่อให้เกิดข้อผูกพันให้ต้องมีการชำระคืนให้แก่ผู้ให้กู้ ซึ่งข้อผูกพันดังกล่าวมีลักษณะเป็นหนี้ตามพระราชบัญญัติวิธีการงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๐๒ มาตรา ๔ ต้องมีการจัดงบประมาณรายจ่ายเพื่อชำระต้นเงินกู้และดอกเบี้ยเงินกู้เกี่ยวกับเงินกู้ไว้ในพระราชบัญญัติงบประมาณรายจ่ายประจำปีงบประมาณ ซึ่งเป็นไปตามที่นายกิตติรัตน์ วัฒนอง ชี้แจงต่อศาลว่า การชำระหนี้ตามร่างพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวได้กำหนดหลักการชำระหนี้ในกรอบระยะเวลาไม่เกินห้าสิบปีซึ่งเป็นมาตรฐานเดียวกับการบริหารจัดการหนี้ของประเทศที่พัฒนาแล้ว

เมื่อพิจารณาร่างพระราชบัญญัติให้อำนาจกระทรวงการคลังกู้เงินเพื่อการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานด้านคมนาคมขนส่งของประเทศ พ.ศ. มาตรา ๖ วรรคหนึ่ง ที่บัญญัติว่า “เงินได้จากการกู้ตามมาตรา ๕ ให้นำไปใช้จ่ายตามวัตถุประสงค์ในการกู้โดยไม่ต้องนำส่งคลังตามกฎหมายว่าด้วยวิธีการงบประมาณและกฎหมายว่าด้วยเงินคงคลัง” ประกอบกับมาตรา ๑๔ วรรคหนึ่ง “ให้หน่วยงานเจ้าของโครงการจัดทำรายละเอียดการดำเนินโครงการที่สอดคล้องกับยุทธศาสตร์และแผนงานท้ายพระราชบัญญัตินี้

เสนอต่อคณะรัฐมนตรีเพื่อพิจารณาอนุมัติการดำเนินโครงการและการจัดสรรเงินกู้เพื่อการดำเนินโครงการตามพระราชบัญญัตินี้ ทั้งนี้ หน่วยงานเจ้าของโครงการต้องปฏิบัติตามขั้นตอนของกฎหมายที่จำเป็นต้องดำเนินการก่อนเริ่มโครงการโดยความเห็นชอบของกระทรวงการเจ้าสังกัด เสนอโครงการต่อสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ สำนักงานประมาณ และกระทรวงการคลัง เพื่อพิจารณากลับกรองและเสนอความเห็นประกอบการพิจารณาของคณะรัฐมนตรีเกี่ยวกับความพร้อมของโครงการรอบวงเงินดำเนินการ และแผนการดำเนินงาน” และมาตรา ๑๕ “เมื่อคณะรัฐมนตรีมีมติให้มีการดำเนินโครงการและจัดสรรเงินกู้เพื่อการดำเนินโครงการแล้ว ให้บริหารจัดการโครงการและจัดสรรเงินกู้ตามวงเงินที่อนุมัติต่อไป ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่คณะรัฐมนตรีกำหนด” แล้ว เห็นว่าการใช้จ่ายเงินกู้ซึ่งเป็นการจ่ายเงินแผ่นดินตามร่างพระราชบัญญัติดังกล่าวไม่ได้กระทำตามที่อนุญาตไว้ในกฎหมายว่าด้วยงบประมาณรายจ่าย กฎหมายว่าด้วยวิธีการงบประมาณหรือกฎหมายว่าด้วยเงินคงคลัง ซึ่งหลักการจ่ายเงินแผ่นดินนั้น ห้ามมิให้นำเงินที่ได้รับมาจ่ายได้โดยทันที เพราะเงินแผ่นดินเป็นเงินของประชาชนจะต้องได้รับฉันทานุมัติหรือต้องผ่านการพิจารณาอนุญาตจากประชาชนเสียก่อน ก็คือจะต้องผ่านกระบวนการกลับกรองอย่างรอบคอบ โดยรัฐสภาซึ่งเป็นตัวแทนของปวงชนชาวไทย จึงจะจ่ายเงินแผ่นดินออกไปได้ แต่ร่างพระราชบัญญัตินี้เป็นการเสนอกรอบวงเงินการกู้เงินเพื่อการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานด้านคมนาคมขนส่งของประเทศให้รัฐสภาพิจารณาเพียงครั้งเดียวและให้หน่วยงานเจ้าของโครงการจัดทำรายละเอียดการดำเนินโครงการเสนอต่อคณะรัฐมนตรีเพื่อพิจารณาอนุมัติการดำเนินโครงการและอนุมัติการจัดสรรเงินกู้ตามโครงการดังกล่าว จึงเป็นกรณีที่เป็นกรจ่ายเงินแผ่นดินไม่ต้องกระทำตามพระราชบัญญัติวิธีการงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๐๒ ที่บัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๖๙ วรรคหนึ่ง ซึ่งเป็นผลให้การจ่ายเงินเพื่อดำเนินโครงการต่าง ๆ ในแต่ละปีงบประมาณไม่ได้ผ่านการตรวจสอบของรัฐสภา รวมทั้งไม่มีการควบคุมตรวจสอบการใช้จ่ายเงินดังกล่าวอย่างชัดเจนดังเช่นการใช้จ่ายงบประมาณรายจ่ายประจำปีงบประมาณตามกฎหมายว่าด้วยวิธีการงบประมาณ อีกทั้งการกู้เงินตามร่างพระราชบัญญัตินี้ นายกิตติรัตน์ ณ ระนอง รับว่า เป็นการกำหนดให้กู้เงินได้ภายในกำหนดเวลาไม่เกินวันที่ ๓๑ ธันวาคม ๒๕๖๓ หรือเป็นเวลา ๗ ปี ร่างพระราชบัญญัตินี้มีความจำเป็นเร่งด่วนต่อเศรษฐกิจแต่ไม่ถึงขนาดจำเป็นเร่งด่วนอันมีอาจหลีกเลี่ยงได้ และการกู้เงินในลักษณะเช่นนี้ยังไม่เคยมีการดำเนินการตราเป็นพระราชบัญญัติมาก่อน จึงมีความเห็นว่า ร่างพระราชบัญญัติให้อำนาจกระทรวงการคลังกู้เงิน

เพื่อการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานด้านคมนาคมขนส่งของประเทศ พ.ศ. มีข้อความขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๖๙ วรรคหนึ่ง

ประเด็นพิจารณาว่า ร่างพระราชบัญญัติให้อำนาจกระทรวงการคลังกู้เงินเพื่อการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานด้านคมนาคมขนส่งของประเทศ พ.ศ. มีข้อความขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๗๐ หรือไม่

รัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๗๐ วรรคหนึ่ง บัญญัติให้ เงินรายได้ของหน่วยงานของรัฐใดที่ไม่ต้องนำส่งเป็นรายได้แผ่นดินให้หน่วยงานของรัฐนั้นทำรายงานการรับและการใช้จ่ายเงินดังกล่าวเสนอต่อ คณะรัฐมนตรีเมื่อสิ้นปีงบประมาณทุกปี และให้คณะรัฐมนตรีทำรายงานเสนอต่อสภาผู้แทนราษฎรและ วุฒิสภาต่อไป และวรรคสอง บัญญัติให้การใช้จ่ายเงินตามวรรคหนึ่งต้องอยู่ภายใต้กรอบวินัยการเงินการคลัง ตามหมวดนี้ด้วย ซึ่งมาตรา ๑๖๗ วรรคสาม ได้บัญญัติให้มีกฎหมายการเงินการคลังของรัฐเพื่อกำหนด กรอบวินัยการเงินการคลัง ซึ่งรวมถึงหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการวางแผนการเงินระยะปานกลาง การจัดการรายได้ การกำหนดแนวทางในการจัดทำประมาณรายจ่ายของแผ่นดิน การบริหารการเงินและทรัพย์สินการบัญชี กองทุนสาธารณะการกอบกู้หรือการดำเนินการที่ผูกพันทรัพย์สินหรือภาระทางการเงินของรัฐ หลักเกณฑ์ การกำหนดวงเงินสำรองจ่ายเพื่อกรณีฉุกเฉินหรือจำเป็นและการอื่นที่เกี่ยวข้อง ซึ่งจะต้องใช้เป็นกรอบ ในการจัดการรายได้ กำกับกับการใช้จ่ายเงินตามหลักการรักษาเสถียรภาพพัฒนาทางเศรษฐกิจอย่างยั่งยืนและ ความเป็นธรรมในสังคม กรอบวินัยทางการเงินการคลังจึงเป็นกรอบที่มีความสำคัญในการดำเนินนโยบาย การคลังของรัฐบาลทั้งในระยะปานกลางและระยะยาว เพื่อเป็นกรอบในการจัดการรายได้ กำกับกับการใช้จ่ายเงิน ตามหลักการรักษาเสถียรภาพ การพัฒนาเศรษฐกิจอย่างยั่งยืน และสร้างความเป็นธรรมในสังคมของประเทศ หากนโยบายด้านเศรษฐกิจและสังคมไม่เป็นไปตามกรอบวินัยทางการเงินการคลังย่อมทำให้เศรษฐกิจอ่อนแอ ไม่มีเสถียรภาพ ขาดความน่าเชื่อถือของสังคมโลก การจัดทำแผนงาน/โครงการเพื่อพัฒนาเศรษฐกิจ และสังคมของรัฐบาลโดยการกอบกู้หรือการกู้เงินเพื่อใช้ในแผนงาน/โครงการดังกล่าว จะต้องอยู่ภายในกรอบของการรักษาวินัยทางการเงินการคลัง กล่าวคือ การขาดดุลการคลังและการกอบกู้หรือการกู้เงิน ต้องอยู่ในระดับที่ไม่ส่งผลกระทบต่อเสถียรภาพของระบบเศรษฐกิจ รวมทั้งจะต้องอยู่ในระดับที่สอดคล้องกับ ความสามารถในการชำระหนี้ของประเทศด้วย

ในปัจจุบันยังมีได้มีการตรากฎหมายเพื่อกำหนดกรอบวินัยทางการเงินการคลังตามบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๖๗ วรรคสาม แต่อย่างไรก็ตาม กระทรวงการคลังได้มีการจัดทำกรอบความยั่งยืนทางการเงินการคลังซึ่งเป็นกฎเกณฑ์ที่เกี่ยวข้องกับการจัดทำงบประมาณและระดับหนี้สาธารณะของประเทศนับตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๔๔ โดยมีตัวชี้วัดความยั่งยืนทางการเงินการคลัง ได้แก่ ๑) สัดส่วนยอดหนี้สาธารณะคงค้างต่อ GDP ไม่เกินร้อยละหกสิบ ๒) ภาระหนี้ต่องบประมาณไม่เกินร้อยละสิบห้า ๓) การจัดทำงบประมาณสมดุล ซึ่งกระทรวงการคลังมีเป้าหมายในการจัดทำงบประมาณสมดุล โดยไม่นับรวมการจัดสรรภาระดอกเบี้ยและต้นเงินในปี พ.ศ. ๒๕๕๗ และ ๔) สัดส่วนรายจ่ายลงทุนต่องบประมาณไม่ต่ำกว่าร้อยละสิบห้าสำหรับข้อกำหนดในการก่อหนี้รายปีนั้น นอกจากนี้ยังมีกฎหมายหลายฉบับที่กำหนดกรอบการดำเนินนโยบายของรัฐบาลด้านการคลัง เช่น พระราชบัญญัติวิธีการงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๐๒ ที่ได้บัญญัติเกี่ยวกับการจัดทำงบประมาณรายจ่ายประจำปีที่ต้องให้รัฐแสดงฐานะการเงินการคลังของประเทศ การกำหนดกรอบการชดเชยการขาดดุลงบประมาณ พระราชบัญญัติเงินคงคลัง พ.ศ. ๒๔๙๑ ที่ได้บัญญัติเกี่ยวกับการส่งจ่ายเงินจากบัญชีคงคลัง การตั้งเงินรายจ่ายเพื่อชดใช้ในกฎหมายว่าด้วยงบประมาณรายจ่ายเพิ่มเติมประจำปีงบประมาณหรือกฎหมายว่าด้วยการโอนงบประมาณรายจ่าย และพระราชบัญญัติการบริหารหนี้สาธารณะ พ.ศ. ๒๕๔๘ ที่ได้บัญญัติเกี่ยวกับการให้กระทรวงการคลังกู้เงินได้เฉพาะเพื่อวัตถุประสงค์ดังต่อไปนี้ ๑) ชดเชยการขาดดุลงบประมาณ หรือเมื่อมีรายจ่ายสูงกว่ารายได้ ๒) พัฒนาเศรษฐกิจและสังคม ๓) ปรับโครงสร้างหนี้สาธารณะ ๔) ให้หน่วยงานอื่นกู้ต่อ และ ๕) พัฒนาลาดตราสารหนี้ในประเทศ การกู้เงินเพื่อพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมให้กระทำได้เมื่อมีความจำเป็นต้องใช้จ่ายเงินนอกเหนือจากงบประมาณรายจ่ายประจำปีและต้องใช้เป็นเงินตราต่างประเทศหรือจำเป็นต้องกู้เงินเพื่อเสริมสร้างความมั่นคงทางการเงินของประเทศ โดยให้กระทรวงการคลังกู้เป็นเงินตราต่างประเทศได้ไม่เกินร้อยละสิบของงบประมาณรายจ่ายประจำปี เป็นต้น ซึ่งถึงแม้จะยังไม่มี การตรากฎหมายการเงินการคลังของรัฐเพื่อกำหนดกรอบวินัยการคลังขึ้นมาใช้บังคับ แต่การตรากฎหมายเพื่อให้กระทรวงการคลังกู้เงินเพื่อพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของรัฐบาลจะต้องเป็นไปตามที่กฎหมายที่กำหนดกรอบการคลังของรัฐบาลที่ใช้บังคับอยู่ในปัจจุบัน หากรัฐบาลตรากฎหมายได้ตามอำเภอใจโดยมุ่งตอบสนองนโยบายของรัฐบาลโดยไม่คำนึงถึงสภาพเศรษฐกิจและสังคมในปัจจุบัน ซึ่งอาจส่งผลให้สถานะเศรษฐกิจของประเทศไทยขาดเสถียรภาพและขาดความเชื่อมั่นของสังคมโลกด้วย

ร่างพระราชบัญญัติให้อำนาจกระทรวงการคลังกู้เงินเพื่อการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานด้านคมนาคมขนส่งของประเทศ พ.ศ. มาตรา ๖ ที่บัญญัติให้เงินกู้จำนวนสองล้านล้านบาทเพื่อนำไปใช้จ่ายในการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานด้านคมนาคมขนส่งของประเทศ ให้นำไปจ่ายตามวัตถุประสงค์ในการกู้โดยไม่ต้องนำส่งคลังตามกฎหมายว่าด้วยวิธีการงบประมาณ และกฎหมายว่าด้วยเงินคงคลัง กระทรวงการคลังอาจนำเงินที่ได้จากการกู้ไปให้กู้ต่อหน่วยงานของรัฐเพื่อนำไปจ่ายในการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานด้านคมนาคมขนส่งก็ได้แต่ต้องเป็นการใช้จ่ายเพื่อดำเนินการตามยุทธศาสตร์และแผนงานที่กำหนดไว้ในบัญชีท้ายพระราชบัญญัตินี้ นั้น เห็นว่า แม้บทบัญญัติมาตรา ๖ แห่งร่างพระราชบัญญัติดังกล่าวจะกำหนดให้เงินที่ได้มาจากการกู้ไม่ต้องนำส่งเป็นรายได้แผ่นดินตามพระราชบัญญัติวิธีการงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๐๒ หรือพระราชบัญญัติเงินคงคลัง พ.ศ. ๒๔๙๑ ก็ตาม แต่รัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๗๐ บัญญัติให้การใช้จ่ายเงินรายได้ตามร่างพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวต้องอยู่ภายใต้กรอบวินัยการเงินการคลังด้วย ร่างพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวไม่มีความชัดเจนเกี่ยวกับรายละเอียดของแผนงาน/โครงการที่จะใช้จ่ายเงิน มีแต่เพียงกรอบวงเงินตามยุทธศาสตร์แต่ละด้าน ไม่มีบทบัญญัติรองรับแผนการชำระต้นเงินกู้และดอกเบี้ยไม่คำนึงถึงขีดความสามารถในการชำระหนี้เงินกู้ และไม่ได้มีการพิจารณาถึงประมาณการรายรับในการตั้งงบประมาณรายจ่ายประจำปีเพื่อชำระเงินกู้ โดยมีให้มีผลกระทบต่อบริษัทประกันโดยปกติที่จะใช้ในการพัฒนาประเทศในแต่ละปีงบประมาณ อีกทั้งการก่อกำหนดนี้สอดคล้องกับพระราชบัญญัติดังกล่าวไม่สอดคล้องกับพระราชบัญญัติการบริหารหนี้สาธารณะ พ.ศ. ๒๕๔๘ ที่ให้การกู้เงินเพื่อพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม กระทรวงการคลังกู้เป็นเงินตราต่างประเทศได้ไม่เกินร้อยละสิบของงบประมาณรายจ่ายประจำปี ประกอบกับการใช้จ่ายเงินตามยุทธศาสตร์และแผนงานท้ายร่างพระราชบัญญัติมาตรา ๑๔ บัญญัติให้หน่วยงานเจ้าของโครงการจัดทำรายละเอียดการดำเนินโครงการและปฏิบัติตามขั้นตอนของกฎหมายที่จำเป็นก่อนเริ่มโครงการให้ครบถ้วน รวมทั้งให้หน่วยงานเจ้าของโครงการโดยความเห็นชอบของเจ้ากระทรวงเสนอโครงการต่อสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ สำนักงานงบประมาณ เพื่อพิจารณากลับกรองความพร้อมของโครงการและกรอบวงเงิน แผนการดำเนินการ และเสนอความเห็นประกอบการพิจารณาของคณะรัฐมนตรี และมาตรา ๑๕ บัญญัติให้คณะรัฐมนตรีมีมติอนุมัติให้มีการดำเนินโครงการและจัดสรรเงินกู้เพื่อการดำเนินโครงการแล้วให้บริหารจัดการโครงการและจัดสรรเงินกู้ตามวงเงินที่อนุมัติ ทั้งนี้ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่รัฐมนตรีกำหนด การใช้จ่ายเงินกู้

ตามร่างพระราชบัญญัติดังกล่าวเป็นอำนาจของคณะรัฐมนตรีที่จะพิจารณาอนุมัติซึ่งขัดต่อหลักการงบประมาณที่ฝ่ายบริหารมีหน้าที่บริหารงบประมาณ แต่อำนาจควบคุมดูแลเป็นของประชาชนหรือตัวแทนประชาชนคือ ฝ่ายนิติบัญญัติ ฝ่ายบริหารจะบริหารงบประมาณไปก่อนที่ฝ่ายนิติบัญญัติอนุมัติได้เฉพาะเป็นกรณีจำเป็นเร่งด่วนเท่านั้น ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ฝ่ายนิติบัญญัติอนุมัติเฉพาะวงเงินให้กับฝ่ายบริหารซึ่งฝ่ายบริหารจะนำเงินไปใช้จ่ายอย่างไรฝ่ายนิติบัญญัติไม่สามารถควบคุมและตรวจสอบได้ ฝ่ายนิติบัญญัติจะทราบต่อเมื่อฝ่ายบริหารหรือคณะรัฐมนตรีแจ้งผลการดำเนินงานและการประเมินผลดำเนินการต่อสภาผู้แทนราษฎรและวุฒิสภาเพื่อทราบต่อไป อันเป็นการขัดต่อกรอบวินัยทางการเงินการคลังที่ฝ่ายนิติบัญญัติต้องสามารถตรวจสอบและกำกับดูแลการใช้จ่ายเงินของฝ่ายบริหารทุกขั้นตอน เพื่อให้การใช้จ่ายเงินของฝ่ายบริหารเป็นไปตามหลักธรรมาภิบาล จึงเห็นว่า ร่างพระราชบัญญัติให้อำนาจกระทรวงการคลังกู้เงินเพื่อการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานด้านคมนาคมขนส่งของประเทศ พ.ศ. มีข้อความขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๗๐

อาศัยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จึงเห็นว่า ร่างพระราชบัญญัติให้อำนาจกระทรวงการคลังกู้เงินเพื่อการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานด้านคมนาคมขนส่งของประเทศ พ.ศ. มีข้อความขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๖๙ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๑๗๐ อันเป็นสาระสำคัญเป็นผลให้ร่างพระราชบัญญัตินี้ขัดต่อรัฐธรรมนูญ เป็นอันตกไปตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๕๔ วรรคสาม และไม่จำเป็นต้องวินิจฉัยประเด็นอื่นเพราะไม่มีผลทำให้คำวินิจฉัยเปลี่ยนแปลง

นายอุดมศักดิ์ นิติมন্ত্রী

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ